

SAHARA

AVONTUUR REEKS

12. Bloedige Robyne

MEIRING FOUCHE

BLOEDIGE ROBYNE

deur

MEIRING FOUCHE

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2025

BLOEDIGE ROBYNE

Die voorblad illustrasie vir die Sahara Avontuur Reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

BLOEDIGE ROBYNE

deur Meiring Fouche

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publiseerders, Strand Mews, Strand 7140
Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Die verhaal begin in 'n dreunende vliegtuig oor die Sahara-woestyn. Ses manne, geklee in die blou uniforms van die Franse Vreemdelegioen, is op pad na 'n onbekende bestemming. Onder hulle is Fritz Mundt, 'n groot Duitser, Petacci, 'n klein Italianer, Jack Ritchie, 'n Engelsman, Podolski, 'n Pool, en Teuns Stegmann, 'n lang, blonde Suid-Afrikaner. Hulle is gewapen met masjiengewere en dra rugsakke en waterkanne. Die missie is om 'n Kanadese miljoenêr en sy dogter te red, wie se vliegtuig in die voorheuwels van die Atlasberge neergestort het. Tydens die vlug bespreek hulle die gerugte oor die legendariese Robyne van Makesser, wat na bewering versteek is in die Vervalle Tempel van Makesser.

Teuns Stegmann speel 'n sentrale rol. Hy is kalm en bedaard, maar met 'n skerp verstand en 'n goeie aanvoeling vir dreigende gevaar. Hy deel 'n koerantuitknipsel oor professor Langley se oortuiging dat die robyne wel bestaan. Toe hulle naby die tempel spring, en uiteindelik by die tempel uitkom, voel Teuns 'n onverklaarbare ongemak, 'n gevoel dat hulle nie alleen is nie. Hierdie gevoel word versterk deur die voorval waar 'n klip byna op hom en Ritchie val. Die spanning styg wanneer hulle die miljoenêr se verlate vliegtuig vind en later ontdek dat hul eie voorrade gesteel is. Teuns se vermoede van 'n verborge teenwoordigheid in die tempel blyk waar te wees toe Ritchie onverklaarbaar verdwyn.

Teuns se vasberadenheid om Ritchie te vind, lei hom tot 'n reeks desperate pogings, selfs tot ongehoorsaamheid aan sersant Catroux se bevel. Hy ontdek 'n geheime ingang in die tempel, maar word gevange geneem deur die waansinnige professor Oestinof. Selfs in gevangenskap bly Teuns vindingryk en uitdagend, en gebruik hy sy verstand om Oestinof te manipuleer. Hy maak hom op 'n stadium doelbewus bekend aan die Doelaks, want hy weet hy sal hier sterf en daarom fluit hy om hulle aandag te trek. Sal Teuns se waagmoed en slim planne hom, Jack en die miljoenêr se dogter uiteindelik uit hierdie

dodelike doolhof lei, of sal hulle die slagoffers word van die tempel se donker geheime en sy skatte? In die hart van die verwoeste stad waar die klippe geheime van antieke konings fluister en bloedrooi edelstene versteek lê, is die ware gevaar dalk nie in die sigbare vyande versteek nie, maar in iets veel dieper en onbekend.

UITTREKSEL

“Ons moet weg!” skreeu D’Arlan vir die loods. “Party van hierdie Doelaks het gewere. Hulle kan van die motore stukkend skiet.”

Die motore dreun diep en toe voel die manne tot hul verligting dat die groot vliegtuig beweeg. Dit hardloop die aanstormende Doelaks tegemoet en dit lyk asof die monster van die lug ’n pad deur die ruiters gaan loop. Maar voordat die vliegtuig die voorste ruiters bereik, is dit van die grond af en die loods trek die vliegtuig se neus vinnig in die lug op, swaai skerp na regs en laat dit oor die tempel seil. Die Doelaks skiet ’n paar skote op die vliegtuig, maar sonder dat hulle enige merkbare skade aanrig.

Toe hulle oor die tempel draai, kyk die kêrels uit en hulle sien die paar kamele in die koelte van een van die mure staan. “Dit is daardie klomp met wie ons op die plato slaags was wat nou in die tempel is,” sê Catroux. “Ek wil in elk geval nie in hul skoene wees nie.”

Die kêrels sien ’n paar man op die hoogste mure lê, snelgewere in die hande. Maar hulle steur hulle nie eens aan die vliegtuig nie. Blykbaar het hulle al hul aandag op die Doelaks gevestig wat die tempel nou in ’n groot halfmaan nader, noudat die vliegtuig buite hul bereik is.

“Ek sien hom nie,” sê Fritz Mundt wat sy oë eintlik nou maak soos hy konsentreer om te sien of hy Teuns nie gewaar nie. En toe hy dit sê, spreek hy die gevoelens van al die ander kêrels uit. Hulle het vrede met alle ander dinge. Hulle soek net na Teuns, maar daar is geen teken van ’n lang figuur met ’n witterige broek en die blou mantel van die Vreemdelegioen nie. “Wat sou van hom geword het?” vra Podolski.

12. BLOEDIGE ROBYNE

Hoofstuk 1

DONKER TEMPEL

Die vliegtuig dreun hoog oor die Sahara wat ver onder reeds stadig purper begin word in die eerste skemer wat uit die ooste aangroei en die bloedrooi band van sonlig in die weste stadig laat kwyn.

Op die harde bankies in die buik van die dreunende gevaarte sit ses man en dit lyk asof hulle na 'n baie ver wêreld op pad is, want elkeen het 'n yslike rugsak, 'n kolossale waterkruik en elkeen is met 'n ligte masjiengeweer bewapen wat plat hier voor hul voete in die buik van die vliegtuig lê. Hulle het die blou monderings van die Franse Vreemdelegioen aan en hul kepies is helderwit in die dowwe lig binne die vliegtuig.

Fritz Mundt, die groot blonde Duitser, kruis sy bene en skud sy rugsak. Hy kyk na die klein mannetjie wat reg teenoor hom sit, Petacci die uitgeslape klein Italianer wat 'n sandvlooi kan vang soos geen ander man in die Vreemdelegioen nie.

“Jy verbeel jou seker jy is Mussolini noudat jy vliegtuig kan ry, nê?” vra Mundt tergend vir Petacci.

“Ek is gewoon vliegtuig ry,” vertel Petacci en die ander gaan aan die lag.

“Jou rioolrot,” skreeu die blonde Engelsman, Jack Ritchie, bo die geraas van die sterk vliegtuigmotore uit. “Jy lyk soos een wat aan 'n vliegtuig gewoon is.”

“Hoe dit ook al sy,” sê Podolski, die groot Pool, “dit is baie beter om in hierdie vliegtuig te sit as om daar onder voet te slaan...” Hy kyk af na die wydheid van die Sahara waar hulle al in die gloeiende sand soveel spore getrap het, daar waar hulle al soveel maal deur die dors en honger geteister is en waar hulle al soveel maal vlak by die dood omgedraai

het.

“Of hoe sê jy, Afrikaner?” vra Podolski vir die lang, blonde Suid-Afrikaner, Teuns Stegmann, wat op sy dooie gemak bene-oormekaar sit.

“Ek sê niks,” antwoord die kragtige blonde man met die breë skouers en die helderblou oë, “ek ry nog lekker.”

Hulle kyk om die beurt na die korterige, basiese sersant Catroux wat agteroor sit en slaap, sy mond wawyd oop.

“Die sersant droom seker van die Seine en die Arc Triomphe,” spot Jack Ritchie terwyl hy die slapende man dophou.

“Wat het hierdie Kanadese miljoenêr en sy dogter nou eintlik hier in die Sahara kom soek?” verneem Podolski gapend. “Het hulle niks anders te doen as om hier rond te vlieg en dan hul vliegtuig te laat val nie?”

“’n Miljoenêr kan ry waar hy wil,” bevind Fritz Mundt en kyk uit na die sandwoestyn wat stadig donkerder word daar onder hulle.

“Ek wonder hoe lyk daardie dogter?” sê Ritchie en verskuif sy groot rugsak ’n slaggie.

“Sy het seker ’n vuurhoutjie nek en sy dra seker ’n bril,” bevind Fritz Mundt.

“Wie sê sy lyk nie soos iemand uit Hollywood nie?” wil Podolski weet. “Party miljoenêrs het mooi dogters, so hoor ek.”

“As sy iets is om na te kyk, sal Teuns Stegmann seker weer sy bene breek om gentleman te speel,” sê Fritz snorkend en rol die pruimpie in sy kies rond.

Teuns rek hom behaaglik uit en daar is ’n glimlag in sy blou oë. “In hierdie onvriendelike woestyn moet ’n mens sjarmant wees teenoor ’n dame wanneer jy die kans kry,” sê die Suid-Afrikaner.

“Maar vir wat vlieg hulle oor hierdie deel van die Sahara na Dakar toe?”

Dit is mos moeilikheid soek,” sê Ritchie.

“Ja, en nou moet ons hulle uit die voorheuwels van die Atlasberge gaan haal en hulle aan die beskawing terugbesorg,” kla Petacci. “Vir wat kon hulle nie ’n kameel of twee in die hande gekry het en self uitgekom het nie?”

“Hierdie miljoenêr is ’n belangrike man,” sê Teuns sonder enige opvallende belangstelling. “Buitendien, hy is ’n Kanadees en die Kanadese koop seker dadels by Marokko. Ons moet met hulle goeie vriende bly.”

“En die miljoenêr en sy dogter het in Doelak-wêreld geval, moet dit net nie vergeet nie,” sê Fritz Mundt gewigtig. “Ek wonder of die Doelaks hulle nie al klaar opgekerf het nie. Die Doelaks hou mos van blonde vroumense...”

“Wie sê sy’s blond?” vra Petacci skielik.

“Ek het maar so gemeen,” antwoord Fritz en trek sy kolossale skouers op.

Hulle swyg ’n rukkie en Teuns Stegmann kyk ingedagte op die punte van sy swaar woestynstewels. Hy knyp die een oog toe asof hy na iets korrel en toe sê hy afgetrokke. “Wie weet, dalk het die miljoenêr en sy dogter kom soek na die robyne van Makesser...”

“Die robyne van Makesser...” sê Jack Ritchie met ’n kleinerende laggie. “Elke twee jaar word dit weer opgerakel. Dan vergeet almal weer daarvan, en dan kom een en praat weer ’n klomp bog daar oor.”

“Hierdie keer lyk dit werklik asof die robyne van Makesser moet bestaan,” sê Teuns, knoop die hemsak van sy mondering stadig oop en haal daar ’n verweerde uitknipsel uit ’n koerant uit. Hy sprei dit lui tussen sy slanke, stewige vingers oop en in die dowwe lig lees hy voor.

“Professor Langley, die beroemde navorser van die Britse Museum, is nou vas oortuig daarvan dat die fabelagtige Robyne van Makesser wel

bestaan en dat hulle in die Vervalle tempel van Makesser in die voorheuwels van die Atlasgebergte versteek is.

“Die professor skat die waarde van hierdie robyne op baie honderdduisende rande en hy is oortuig daarvan dat die robyne deur die laaste Makesser-koning in die hoof tempel van die Makessers versteek is toe hierdie volk twee eeue gelede deur die Doelaks uitgewis is.”

Teuns vou die stukkie papier weer sorgvuldig toe, steek dit in sy sak en kyk beurtelings na die ander. “Wat dink julle daarvan?”

“Dan moet ons sommer van hierdie uitstappie gebruik maak om hierdie sogenaamde fabelagtige robyne in die hande te kry,” doen Ritchie aan die hand. “Ons gaan mos die Makesser-tempel ons hoofkwartier maak om die miljoenêr en sy dogter te red, nie waar nie?”

“Skitterend!” roep Podolski uit. “Ek gaan vir my ’n villa in Oos-Pruise koop en Petacci hier sal genoeg geld maak om ’n lekker dagga-smokkelary aan die gang te sit, nie waar nie, Italianer?”

“Dis alles nonsies,” sê Fritz Mundt en spuug ’n slag. “Hoe oud is daardie koerantuitknipsel? Ek dink dit was saam met Noag in die Ark, as julle my vra.”

“Hierdie uitknipsel is twee maande oud,” lig Teuns Stegmann hulle in.

“Dan gaan die hele wêreld seker nou weer op hierdie arme tempel toesak om na die robyne te soek,” sê Petacci. “Ons moet net maak dat ons wegkom voordat Doelak-fortuinsoekers dalk op die toneel verskyn.”

“Doelaks lees nie koerante nie,” spot Ritchie, kyk uit en sien hoe dat die ruwe terrein van die voorheuwels nou onder hulle verbyskuif. “Ons is bokant die voorheuwels,” sê die Engelsman. “Dit sal nou nie meer lank duur nie.”

“Ek hou nie van hierdie affêre nie,” sê Fritz Mundt en voel-voel aan sy valskerm pak.

“Toe maar, Duitser, met daardie boepens van jou sal jy soos ’n ballon aarde toe sweef,” terg Podolski. “En as jou valskerm dalk nie oopgaan nie, moet jy net sorg dat jy op jou maag te lande kom. Jy sal so sag val asof jy op ’n verebed te lande gekom het.”

“Julle Pole ken mos net sabels en botterkop-perde,” spot Fritz terug. “Ek lag my ’n papie, jou valskerm gaan nie oop nie en jy val jousef ’n nat kol onder op die harde grond van die Atlaswêreld.”

Meteens verskyn die mede-loods uit die stuurkajuit. “Ons nader die tempel van Makesser,” roep hy uit. “Maak asseblief gereed.”

Sersant Catroux ruk regop en staan op sy voete. “Gereed maak om uit te spring,” beveel hy nog half deur die slaap, buk vinnig en tel sy ligte masjiengeweer op.

“Sersant Catroux,” sê die loods, “oor twee dae sal ons sowat dertig kilometer reg ten ooste van die Makesser-tempel neerstryk. Ons verwag dat julle dan daar sal wees met die Kanadese miljoenêr en sy dogter. Ons sal julle dan almal daar optel. Julle moet ons asseblief nie laat wag nie. Dit is Doelak-wêreld en ons sal dit nie kan bekostig om onbepaald in die oop woestyn te sit nie. As julle nog nie daar is nie, sal ons wag so lank as wat ons dit veilig ag. As julle nie opdaag nie, sal ons vertrek en weer later kom neerstryk.”

“Ons sal daar wees,” belowe Catroux en skud sy swaar rugsak reg, voel aan sy eie valskerm pak.

Die ander manne loer by die venster uit en ver voor hulle en ver onder hulle sien hulle teen die laaste rooi van die dag die massiewe swart bouvalle van die Makesser-tempel. Dit lyk soos ’n swart monster wat deur al die eeue hier waghou, dreigend, onheilspellend en neerdrakkend.

“Daar lê die tempel met sy fabelagtige robyne,” fluister Petacci. “Dalk is ons almal miljoenêrs wanneer ons teruggaan...”

Die manne steur hulle nie aan Petacci se ligsinnigheid nie. In opdrag

van Catroux gaan hulle mekaar se valskempakke noukeurig na. Hulle neem die ekstra waterkanne op, swaai hul snelgewere oor hul skouers en toe staan hulle gereed daar om te wag op die bevel van die loods dat hulle moet spring.

“Julle ken ons bevele,” sê Catroux op sy gemaklike, amper intieme manier. “Ons is gestuur om hierdie Kanadese miljoenêr en sy dogter hier uit die voorheuwels na die plat woestyn te neem waar hulle per vliegtuig gered kan word. Daar mag niks verkeerd gaan nie. Op ’n bepaalde tyd moet ons op die vliegtuig in die woestyn wag. Ons spring opsetlik laat in die aand uit die vliegtuig omdat ons nie hier gesien moet word as ons dit kan verhelp nie. Hierdie is, soos julle weet, Doelak-wêreld. Ons sal die tempel van Makesser as basis gebruik en eers die miljoenêr en sy dogter daarheen gaan haal. Ek verwag dat elkeen van julle sy plig sal doen. Wanneer ons die grond bereik, sal ek soos ’n uil roep. Julle sal almal na my toe kom sodat ons onmiddellik na die tempel kan gaan. Ons trek môreoggend verder na die plek waar die vliegtuig die noodlanding moet doen... Dit is al.”

“Gaan ons nie na die robyne van Makesser soek nie, sersant?” verneem Petacci met daardie spottende glimlag van hom.

“Dit is nie deel van ons taak nie, manskappe Petacci,” antwoord Catroux streng. “Ons is soldate van die Franse Vreemdelegioen wat op ’n reddingstog uit is, ons is nie prospekteerders en fortuinsoekers nie.”

“’n Paar robyne sal darem nie sleg wees nie,” werp Fritz Mundt in, net om Petacci bietjie teen die sersant te beskerm.

“Gereed,” sê die mede-loods nog voordat iemand iets verder kan sê.

“Ons is gereed,” antwoord Catroux en gaan staan by die deur van die vliegtuig.

“Alle sukses,” sê die loods laggend terwyl hy die deur oopskuif, “en... probeer tog op die bestemde tyd op die bestemde plek wees anders kan die wêreld vir ons almal baie moeilik word.”